

Zniwo śmierci na wyścigach samochodowych we Włoszech

POLACY ZDOBYLI PUHAR BENNETA

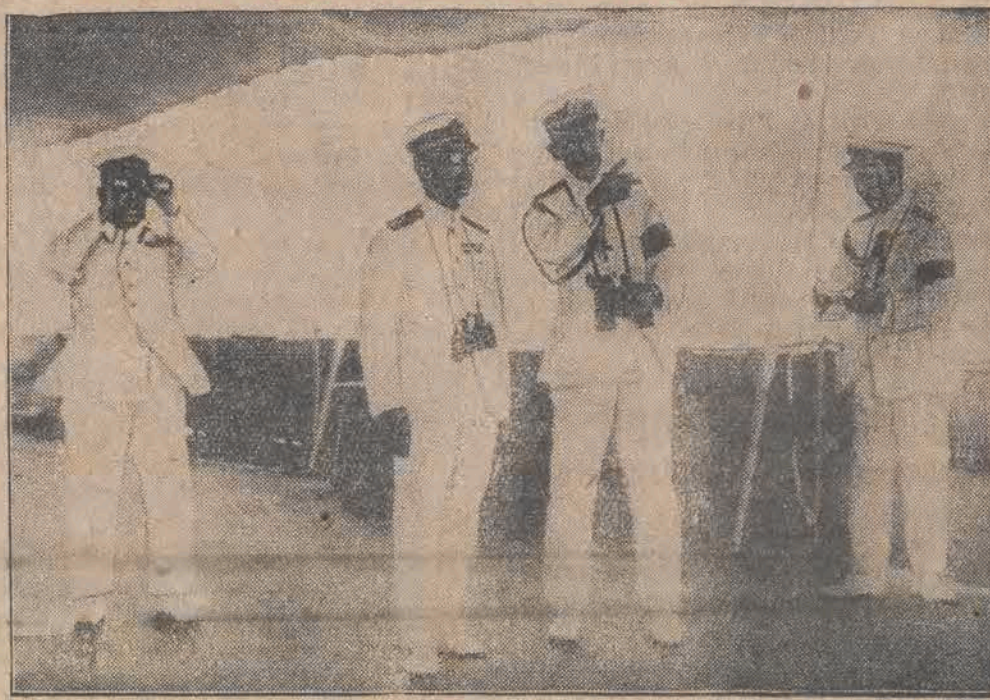

Doroczne zawody samochodowe w Monza (Włochy) pochłonęły w tych dniach trzy ofiary w osobach sławnych automobilistów: (zlewa) Mario Borzachini i Giuseppe Campari (włochów) oraz hr. Czaykowskiego, który występował w barwach francuskich.

Kpt. Hynk (zlewa) i por. Burzyński (zprawa) zdobyli na balonie „Kościusko” puchar Benneta, przeleciawszy — 1350 km. w ciągu 39 i pół godziny.

Dzień katolików w Wiedniu

Manewry japońskiej floty wojennej

Na zjeździe katolików w Wiedniu reprezentował papieża kardynał La Fontaine, którego widzimy na zdjęciu (zlewa) w chwili uroczystego powitania przez arcybiskupa wiedeńskiego, dr. Innitzera. W głębi stoi kanclerz Dollfuss.

Na zakończenie tegorocznych manewrów japońskich odbyła się w zatoce Jokohamskiej defilada statków wojennych, odebrana przez mikada. Na zdjęciu (drugi zprawa) mikado, obok niego książę Fushimi, dowódca floty japońskiej

Codzienna nowelka „Expressu“

Zwierzenia emigranta rosyjskiego

Borys Michajłowicz Kmin, dawny ochmistrz dworu księcia generała Suszkowa, obecny właściciel eleganckiej restauracji w Paryżu, starszy, liczący już przeszło siedemdziesiątkę był mocno pijany i prawdopodobnie tylko z tego powodu opowiedział nam poniższą historijkę.

— Działo się to w tym okresie, kiedy w Rosji obejmowali władzę bolszewicy — rozpoczął starszy. — W całym kraju szerzył się czerwony terror. Dzień w dzień dochodziły do nas trwożne wieści o dzikich zbrodniach rozjuszonych band chłopskich. Ale w naszej posiadłości, w majątku księcia Suszkowa, u którego już od wielu lat pełniłem funkcję ochmistrza dworu, jakoś do tej pory panował spokój.

Pewnego dnia młodzianka, zaledwie siedemnaście lat licząca, księżniczka Irena, sama spożywała obiad w wielkiej sali. Ojciec jej, książę Suszkow, wyjechał do Moskwy. Zabrał on również ze sobą swego adjutanta księcia Włodzimierza Bułanowa, który kochał do maleństwa młodziankę Irenę.

Irena aż podskoczyła na krześle. — Strasznie się cieszę, żeś już przyjechał — zawołała. — To jest bardzo miła niespodzianka.

Książę Bułanow był trupio blady. Spoglądał on przez parę chwilę na Irenę i wreszcie rzekł cichym głosem:

— Księżniczko stało się straszliwe nieszczęście. Moskwa znajduje się już

całkowicie w rękach bolszewików. Twój ojciec już nie żyje. Mnie się udało zbiec. Nie mamy ani chwili czasu do stracenia. Musimy wydostać się z pałacu, bo niedługo i tu wtargną dzikie hordy.

Księżniczka nawet nie krzyknęła. Była biała, jak suknia, którą nosiła. Rzuciłem się do i chciałem ją podtrzymać, bo byłem pewny, że straci przytomność. Ale ona odepchnęła mnie od siebie. Ta wąta dziewczyna posiadała w sobie jakąś dziwną moc.

— Dobrze — powiedziała, zwracając się w stronę młodego księcia. — Chodź ze mną, pomożesz mi spakować moje rzeczy.

Lecz nim zdążyli przejść do sąsiedniej sali, przed pałacem znalazły się tłumy zbuntowanych chłopów.

— Musisz się schować — krzyknęła do księcia. — Najlepiej w dużej szafie.

— Nie, Ireno — nie zrobię tego — odpowiedział jej twardo. — Nie pozostawie cię na łasce losu.

— Musisz się schować, bo ja tego żądam! Mnie oni nic nie zrobią. A jeśli cię zabiją, to ja tego nie potrafię przeżyć!

Bułanow spełnił jej żądanie. A wów czas dziewczyna wróciła do sali jadalnej, kazała zapalić wszystkie świece w wielkich, srebrnych kandelabrach i sama spokojnie zasiadła do stołu.

Kazała służbie otworzyć wrota.

Rewolucjoniści nie spodziewali się tego.

Byli pewni, że służba pałacowa stawi im zaciekle opór. I dlatego też gdy wtargnęli do pałacu byli trochę oniśmieleni.

— Gdzie jest młody książę? — spytał Piotr Baranow, były student, który stał na czele zbuntowanych chłopów.

Księżniczka Irena nie podniosła się nawet i spoglądając z zupełnym spokojem na otaczających ją ludzi, odpowiedziała:

— Nie wiem. Mam wrażenie, że wyjechał do Moskwy.

— A my wiemy, że on już powrócił! — odpowiedział jej Baranow.

— W takim razie szukajcie go. Ja wam nie będę przeszkadzała — odparła mu Irena, nie tracąc w dalszym ciągu spokoju. — Jeżeli jednak któryś z was jest głodny, bardzo proszę do stołu!

Baranow i kilkunastu innych mężczyzn w skórzanych kurtkach skorzystali skwapliwie z zaproszenia.

Poczęli z błyskawiczną szybkością opróżniać półmiski, nie szczędząc oczywiście drogich win.

Baranow porwał w pewnej chwili duży arbus i chciał go przełamać rękami.

— Borys! — zwróciła się wówczas do mnie księżniczka. — Zapomniałeś po dać temu panu noża.

Położyłem milcząco nożyk obok nakrycia Baranowa. Zresztą leżał już tam jeden nóż. Ale nasz gość z niego nie skorzystał.

W tej chwili właśnie otworzyły się drzwi. Cztery chłopcy wprowadzili młodego księcia Bułanowa, skrepowanego

powrozami. — A więc znaleźliście go! — ucieszył się Baranow. — I coż my teraz z nim zrobimy?

— Mam doskonały projekt! — zawołał jeden z mężczyzn. — Wsadzimy tego lotra do sań razem z młodą księżniczką, zwiążemy ich sznurami i skierujemy do pobliskiego lasu. Tam już się wilki z nimi szybko załatwią.

Projekt ten wszystkim bardzo przypadł do gustu. I już po kilku minutach Irena leżała w saniach ze swym ukochanym. Książę Bułanow starał się zwolnić z więzów i wydawał ze siebie dzikie okrzyki, ale Irena była w dalszym ciągu zupełnie spokojna.

Borys Michajłowicz Klim zapalił papierosa i po chwilowej przerwie ciągnął dalej:

— Od tego czasu minęło już wiele lat. Do niedawna byłem głęboko przekonany, że oni nie żyją. Ale przed tygodniem spotkałem Baranowa, który również obecnie bawi w Paryżu. I on mi powiedział, że w ostatniej chwili wsunął księżniczkę do ręki nożyk, który ona kazała mu podać.

Tym nożykiem mogli przeciąć sznury i w ten sposób uratować się. Wielebym dał teraz za to, by dowiedzieć się czy tej młodej parze udało się ocalić. Jeślibym ich odnalazł, zwróciłbym im natychmiast biżuterję, którą zabrałem z pałacu.

A muszę się przyznać, że gdybym nie miał tej biżuterji, to nigdy nie stał się właścicielem wielkiej restauracji w Paryżu.

Tłum. D.